

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 września 2020 r.

Pozycja 250

POSTANOWIENIE z dnia 23 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 31/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.P. w sprawie zgodności:

art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zm.) w zakresie, w jakim „przepisy te znajdują zastosowanie do wspólnego przedsięwzięcia” z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 i z art. 217 oraz z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 lutego 2020 r. (data nadania) S.P. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej we W. (dalej: Dyrektor UKS) decyzją z 18 kwietnia 2016 r. (nr UKS [...]) określił skarżącemu zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2010 r. w wysokości 1 359 276 zł oraz wysokość odsetek za zwłokę od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 23 860 zł.

W ocenie Dyrektora UKS aktywność skarżącego – mająca na celu realizację inwestycji polegającej na budowie budynków wielorodzinnych, miejsc postojowych i ich sprzedaży – powinna być oceniana jako wspólne przedsięwzięcie, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, ze zm.; dalej: ustawa o PIT). W związku z tym przedsięwzięciem – zdaniem Dyrektora UKS – skarżący nieprawidłowo rozliczył zarówno przychody, jak i koszty ich uzyskania. Nie ujął bowiem po stronie przychodów w 2010 r. wartości sprzedaży wybudowanych lokali mieszkalnych i miejsc postojowych w garażu wielostanowiskowym, jak również kosztów ich budowy.

Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie do Dyrektora Izby Skarbowej we W. (dalej: Dyrektor IS), który decyzją z 14 listopada 2016 r. (nr UNP: [...]; znak sprawy: [...]) w części dotyczącej określenia zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2010 r. utrzymał decyzję Dyrektora UKS w mocy, a w pozostałym zakresie postępowanie umorzył.

Od niniejszego rozstrzygnięcia skarżący wywiódł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. (dalej: WSA), który wyrokiem z 19 maja 2017 r. (sygn. akt [...]) oddalił ją w całości, uznając słuszność stanowiska organu podatkowego. WSA wskazał, że „zawarte między skarżącym a P.P. porozumienia (z 30 czerwca 2005 r., 30 czerwca 2006 r. oraz z 3 sierpnia 2006 r.) i akty notarialne przenoszące własność lokali mieszkalnych i miejsc postojowych dowodzą, że przychód strony (jak i koszty jego uzyskania) winny być rozliczane zgodnie z art. 8 ust. 1 i ust. 2 u.p.d.o.f., jak przychody ze wspólnego przedsięwzięcia” (wyrok WSA, s. 9).

W związku z powyższym skarżący wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), który wyrokiem z 1 października 2019 r. (sygn. akt [...]) oddalił ją w całości.

Wyrok NSA, wskazany jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, doręczony został skarżącemu 13 listopada 2019 r., zaś skargę konstytucyjną wniesiono do Trybunału 13 lutego 2020 r.

Zdaniem skarżącego art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o PIT w zakresie, w jakim „przepisy te znajdują zastosowanie do wspólnego przedsięwzięcia” stanowią naruszenie „art. 64 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 i z art. 217 oraz w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, gdyż ustanawiając rozwiązanie zawarte w zakwestionowanych przepisach (...) ustawodawca podatkowy nie zabezpieczył podatników i ich majątku przed takim zastosowaniem tych przepisów, które prowadzić może do uznaniowego rozpoznawania wspólnego przedsięwzięcia (ze względu na nieokreśloność zakwestionowanych przepisów, tj. naruszenie art. 2 i art. 217 Konstytucji RP) oraz wykorzystywania reguł opodatkowania wynikających z tych przepisów i – jednocześnie – z reguł właściwych »zwykłym« relacjom z innymi podmiotami w obrocie gospodarczym (ze względu na nieadekwatność rozwiązań zawartych w zakwestionowanych przepisach, tj. naruszenia art. 2 i z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), a w konsekwencji – jak stało się to w przedmiotowej sprawie – do dwukrotnego opodatkowania tego samego zdarzenia podatkowego” skarżący twierdzi też, że naruszają „art. 64 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 2 i z art. 217 oraz w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, gdyż zaskarżone przepisy nie spełniają wymagań określoności (co stanowi naruszenie art. 2 i art. 217 Konstytucji RP) oraz ze względu na nieadekwatność rozwiązań zawartych w tych przepisach (co stanowi tj. naruszenie art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) – przez co stanowią niedopuszczalne ograniczenie prawa własności” (skarga konstytucyjna, s. 31).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu już w początkowej fazie postępowania spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona określone przez prawo wymagania oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznego rozpoznania albowiem:

1) skargę sporządził adwokat, który przedłożył pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia tego środka prawnego, a także do reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem;

2) skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 1 października 2019 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwykły środek zaskarżenia;

3) dochowany został przewidziany w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK trzymiesięczny termin wniesienia skargi, gdyż powyższe rozstrzygnięcie zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego 13 listopada 2019 r., a skarga konstytucyjna została wniesiona do Trybunału Konstytucyjnego 13 lutego 2020 r. (data nadania);

4) prawidłowo określony został przedmiot kontroli, tj. art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zm.) w zakresie, w jakim „przepisy te znajdują zastosowanie do wspólnego przedsięwzięcia”, w związku z którym skarżący wniósł skargę do Trybunału;

5) skarżący prawidłowo wskazał, które przysługujące mu konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jego zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK) oraz uzasadnił sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne (art. 61 ust. 4 u.o.t.p. TK), Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.